

Kdo chce mít hodně, nemá nic

Alena a Ondřej Fischerovi

Jednoho dne na táboře dovezl strýc Saša z vesnice zásilku jablek. Byly to velká zelená jablka, extra šťavnatá a sladká, třída Luxus Plus Delikatisimus. Bylo horko a na jablka se sbíhaly sliny. Coby rozdělovač jsem si pohotově přivlastnila jedno zvlášť povedené jablko, které vypadalo, jako by právě vyhrálo cenu Přemka Podlahy. Vonělo, přímo svádělo k nakousnutí. Ale protože jsem věděla, že odpoledne jdeme na náročný výlet až do městečka Domašova, odolala jsem a schovala jablko na horkou cestu, kde takové šťavnaté osvěžení jistě přijde k duhu. Jak jsem se dívala, většina táborníků takové moudré myšlenky neměla, protože jablka schramstli hned, což pak na výletě mělo neblahé následky.

On byl výlet obecně velmi povedený. Napřed z ničeho nic vyskočila z křoví velká kobyłka, přistála na Jáje, jen tak si do ni kousla a skočila pryč, potom jsme zabloudili, protože dřevaři pokáceli strom s turistickou značkou, Ondra ztratil v lese hodinky, v Domašově jsme se nemohli najít a ještě nám ujel vlak. Ale událost, o které vám chci vykládat, se stala na začátku výletu.

Jak jsem říkala, sluníčko pálilo, jako kdyby za to bylo placené, a tak se po prvním kilometru objevila únava a žízeň. A celou dobu tu dobu na mě jablko z batohu volalo: „Už je čas, už je čas na skvělé osvěžení!“ Před očima se mi vznášel obraz zeleného jablka, až jsem málem v lese vrazila do stromu. Jenže ono to nebylo tak jednoduché, vytáhnout jablko a sníst, protože pořád někdo za mnou chodil s hláškou: „To je vedro! Teto, nemáš něco na pití nebo tak?“ „To zrovna, vyžírkové, sami jste si jablka snědli hned, i když jsem vám říkala „nechte si je na výlet“ a teďka by chtěli moje, které si s takovým vypětím sil šetřím. Taková nespravedlnost!“ A protože dotazy neměly konce a já na jablko měla už ukrutnou chuť a nechat si do něj kousat se mi opravdu nechtělo, začala jsem se nenápadně ztrácet na konec zástupu, aby mě nikdo neviděl, jak si jablko vytáhnu a s potěšením sním.

„Hmm, konečně všichni přede mnou,“ zamnula jsem si ruce a vytáhla jablko. Napřed jsem ho protáhla před nosem. To to vonělo! A chramst a kous, slastná chuť šťavnatého ovoce se rozlila na jazyku. A potom kdesi někdo zakřičel, obrovská rána do ruky, jablko vyletělo jako z katapultu a zapadlo do křoví. Ještě s kusem jablka v puse, vlastně jediným, co jsem z celého jablka měla, jsem byla stržena hromadným úprkem dolů ze svahu. Co se stalo?

Kdesi vpředu v koloně táborníků se někdo rozhodl, že správný cestovatel musí mít hůl. A tak si ji pořídili všichni. Ale protože jen jít a o hůl se opírat je strašná nuda, tak s ní záhy začali odpalovat kameny, píchat do pařezů a strkat do myších děr, kterých bylo v lese plno. A v tom právě byla naše zkáza. Jedna z těch myších děr totiž nebyla myší dírou. Jakmile do ní dotýčný strčil klacek, začaly vylézat žlutočerné odbornice na letecké útoky bodavého typu. „Vosy!!! Utíkejte!!!!“ zařval pohotově Ondra, který po svých hojných zkušenostech pruhované kamarádky už dobře znal. Nemusel křičet dvakrát. Bzučící roj přiměl i největší klid'ase k bleskové otočce a úprku ze svahu dolů, pryč od vos. A při takovém úprku se nějaká teta stojící s jablkem v puse snadno přehlédne, a tak do mě vrazili a jablko mi vyrazili z ruky. A tak jsem neměla ani jablko, ani zahnanou žízeň, akorát píchanec od vosy. A to, prosím, zcela nevině!

Když se na to ale dívám takhle zpětně, říkám si, jestli to bylo skutečně nevině. Nebyla jsem tak třeba náhodou lakomá a sobecká? Když za mnou táborníci chodili s jazykem na vestě a já vehementně zapírala, že bych pro ně něco měla, i když jsem měla šťavnaté jablko? A tak jsem nakonec byla vytrestána. Akorát nechápu, proč u nás na táborech pořád trestají hlavně vosy...